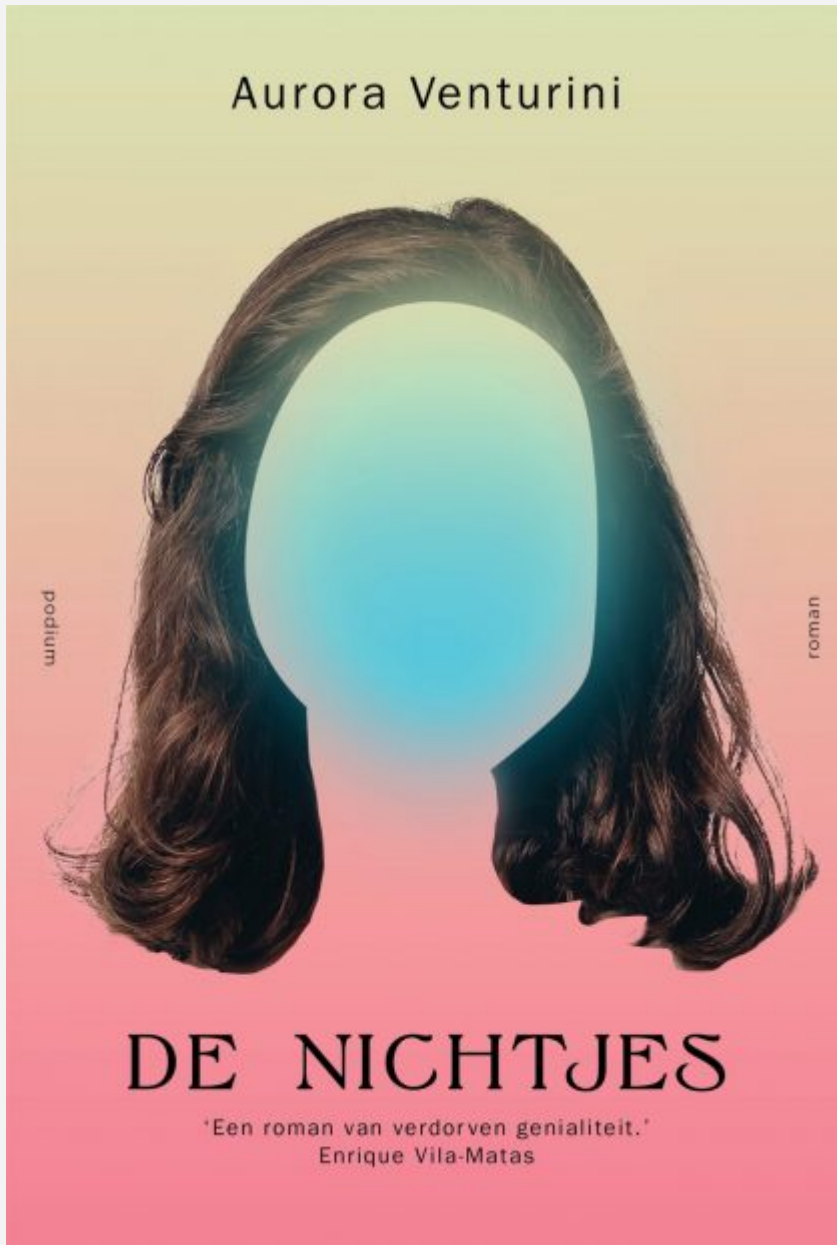

'De nichtjes' door Aurora Venturini

Hoe houd je je staande en overleef je in een disfunctionele familie waarin iedereen lichamelijk of geestelijk iets mankeert? Door de ogen van de ik-figuur, Yuna, maken we het mee. Ze observeert wat er om haar heen gebeurt en snapt niet alles, maar ze is niet bang om dingen te vragen. Vooral haar nichtje Petra vertelt haar wat mannen aan seks willen en hoe daar baby's van kunnen komen. Yuna gruwt daarvan en laat dat bij eventuele avances duidelijk merken, ook op sociaal niet zo wenselijke manieren. Ze trekt zich namelijk niet veel aan van wat andere mensen vinden. Die houding is haar redding, evenals haar artistieke gave. Ze is intellectueel niet sterk, maar kan zich artistiek goed uiten en schildert alle emoties van zich af, eerst op grote stukken karton, later ook op doek. Als ze zich in woorden wil uitdrukken loopt haar hoofd vast, zegt ze. Haar verhaal is vaak een woordenstroom zonder punten of komma's. Ze wil het graag beter doen en probeert met behulp van een woordenboek haar woordenschat uit te breiden. Een voorbeeld: *"...ik was geschokt door die harde woorden die mijn gevoeligheid verbrijzelden alsof ik werd aangevallen met een fikse kassei die met een katapult naar me toe werd geslingerd en dat zijn woorden die ik uit het woordenboek haal maar daarna voel ik me heel moe en heb ik cefalalgie, een woord dat ik ook in het woordenboek heb gevonden toen ik zocht naar*

hoofdpijn." (pag 72)

In haar schilderkunst wordt ze gestimuleerd en geholpen door een docent van de kunstacademie, een 40-jarige vrijgezel. Eerst heet hij 'meneer', maar later krijgt hij een naam, don José, en komt hij een kamer huren in het huis van haar familie. Doordat ze gaandeweg meer bekendheid krijgt en door toedoen van 'meneer' haar werk op exposities kan laten zien, krijgt Yuna zelfvertrouwen en wordt ze financieel onafhankelijk. Dat draagt natuurlijk bij aan haar positie in het gezin, vooral omdat ze daardoor extra uitgaven mogelijk maakt. Ze gaat studeren aan de Kunstacademie en aan het eind van het boek heeft ze zich zover ontwikkeld, ook verbaal, dat ze ingezet wordt als docent.

Petra is haar informant over de zaken des levens. Petra heeft net zo'n hekel aan mannen als Yuna, maar gebruikt hen om geld te verdienen in 'het oudste beroep van de wereld', zoals ze het omschrijft aan Yuna. Beiden zien wat de ongebreidelde sekslust van mannen teweeg brengt: een ongewenste zwangerschap, slecht uitgevoerde abortus en de dood van Carina, het 14-jarige zusje van Petra, door toedoen van een buurman. En een eveneens ongewenste zwangerschap van Betina, Yuna's lichamelijk en geestelijk zwaar gehandicapte zus, door toedoen van 'meneer'/José, die zijn zorg voor Betina te ver heeft doorgevoerd. Petra en Yuna nemen wraak, waardoor beide mannen het verder wel uit hun hoofd laten.

Nog een mooi citaat als illustratie: “Maar nu heb ik een komma en punt gezet en mijn hoofd doet van boemboemboem en ik ga buiten een luchtje scheppen en kom zo terug voordat Petra opduikt wier gelaatstrekken zijn veranderd door de razernij die ze voelt vanwege het onrecht dat . Ik keer terug naar mijn kartons en schilder mijn gevoelens en twijfels en unieke formuleringen omtrent het leven, de wording en de dood...” (pag 78-79)

Yuna en Petra wonen een tijd samen in een appartement, maar daar komt een einde aan als Petra zich ten huwelijk laat vragen door de eigenaar ervan. Yuna voelt dat als verraad, maar laat zich ook nu niet terneerslaan en *De nichtjes* eindigt als volgt: “En december, januari, februari verstreken, in maart begonnen de lessen weer. Ik voelde me als herboren, vond evenwicht, maakte exposities, reizen. Ik wiste. Wiste uit. Wiste alles uit. Een diepe melancholie sloop in mijn schilderijen en verhoogde hun waarde want wanneer mensen hun eigen pijn weerspiegeld zien kunnen ze iets van troost voelen. Ik hoorde dat Betina was gestorven en dat meneer vanwege zijn miserabele leven doordat hij voor de zieke moest zorgen het huis niet meer uit kwam en ik herinnerde me dat het huis van mij was, ik had het geërfd, maar ook dat vergat ik.” (pag 206-207):

Aurora Venturini (1922 - 2015) is een Argentijnse auteur. Ze schreef romans, poëzie en essays, en vertaalde Franse literatuur. Ze studeerde filosofie en onderwijswetenschappen en werkte samen met Eva Perón, met wie ze bevriend raakte. Ze woonde 25 jaar lang in Parijs in zelfgekozen ballingschap en werkte na terugkeer in Buenos Aires als docente filosofie. Haar eerdere werk vond niet veel weerklank, maar in 2007 brak ze op 85-jarige leeftijd door met *De nichtjes*. Ze had het anoniem ingezonden voor de Premio Nueva Novela, die ze prompt won. De jury was zeer onder de indruk. Een van de juryleden, Mariana Enriquez, beschrijft in het voorwoord bij *De nichtjes* de vervreemding, verwarring en bewondering die haar overviel bij het lezen van de inzending. Ze stelt dat Aurora Venturini was gefascineerd door zwarte humor, wreedheid, monsterlijkheid, en die vind je inderdaad overvloedig terug in *De nichtjes*. Het zorgt voor een ongewone, unieke leeservaring.

Uitgeverij Podium, 2022

Pagina's 207 (incl. voorwoord door Mariana Enriquez, 2020)

Vertaald uit het Spaans door Lisa Thunnissen (*Las primas*, 2007)

ISBN 978 9463 811 415

Recensie door Marianne van der Weiden